

[Kjærulff-Schmidt]

stor skam for det kommunale selvstyre, hvis ikke ministeren skrinlægger enhver tanke om tvangsbøder, mens det endnu kan nås.

Jeg håber, at ministeren forud for besvarelsen nøje vil gennemlæse – og gennemtænke – punkterne 74 og 278 i venstres nye 333-punkts program. Det hedder heri:

Pkt. 74: Det er folketingsmedlemmernes opgave at påse, at opnået kommunalt selvstyre ikke undergraves af ministerielle forskrifter.

Pkt. 278: EDB-lovgivningen må effektivt sikre, at oplysninger om private forhold ikke kommer uvedkommende i hænde.

Besvarelse (9/11 78):

Indenrigsministeren (Enggaard):

Der er ikke – som hr. Kjærulff-Schmidt synes at ville antyde – tale om, at regeringen har rettet noget anslag mod det kommunale selvstyre.

Regeringen har i denne sag alene påset, at de grænser for det kommunale selvstyre, lovgivningsmagten har fastsat, også bliver overholdt af landets kommunalbestyrelser.

Der er for regeringen ingen tvivl om, at kommunerne efter den gældende lovgivning har pligt til at afgive de for bistandslovstatistikken nødvendige oplysninger til Danmarks Statistik i den foreskrevne form, herunder med angivelse af klienternes CPR-numre.

Naturligvis er de kommunalbestyrelsesmedlemmer, der anfører, at de er i tvivl om, hvorvidt der består en sådan pligt, i deres gode ret til at få dette spørgsmål prøvet ved domstolene. Jeg har ved flere lejligheder givet udtryk for denne opfattelse.

Den omstændighed, at en kommunalbestyrelse anfører, at den er i tvivl om retsgrundlaget, kan imidlertid ikke i sig selv medføre, at kommunalbestyrelsen med henvisning hertil skulle være fritaget for foreløbig at følge den fortolkning af lovgivningen, der anlægges af vedkommende myndighed, og når man tager i betragtning, at de omhandlede oplysninger skulle være afleveret til Danmarks Statistik inden den 1. marts 1978, kan man vel tilføje, at de pågældende kommunalbestyrelsesmedlemmer ikke har forhastet sig med at tage skridt til at få deres tvivl afklaret ved domstolene.

Regeringens beslutning om at ikende tvangsbøder må ses på denne baggrund.

Noget andet er, at regeringen har fundet det rigtigst at stille yderligere påløb af dagbøder i bero efter meddelelsen om, at en række af de pågældende kommuner nu har indbragt spørgsmålet til prøvelse ved østre landsret. Men jeg vil gerne tilføje, at dette ikke ændrer ved regeringens principielle opfattelse, hvorefter de pågældende kommuner fortsat har pligt til at efterkomme anmodningen fra Danmarks Statistik.

Til *landbrugsministeren (30/10 78)* af:

Burgdorf (KF):

»Hvad agter ministeren at gøre for at ændre de nuværende forskelle i interventionspriserne i forholdet mellem Danmark og Tyskland, således at dansk landbrug og danske slagterier ikke mister indtjening og beskæftigelse?«

(Spm. nr. 154).

Begrundelse.

Forskellen i danske og tyske interventionspriser er i dag ca. 670 kr. for en stud med en levende vægt på 550 kg. Denne højere pris i Tyskland betyder, at studene må sendes levende til Tyskland, hvor de slagtes. Skævheden kan betyde, at danske slagterier i løbet af kort tid står uden stude til slagtning, ligesom det er sket med andre produkter.

Dermed rammes ikke blot landmanden, men også beskæftigelsen på slagterierne. Det kan ikke være rimeligt med disse skævheder, hvorfor ministeren må gribe ind.

Besvarelse (6/11 78):

Landbrugsministeren (Koføed):

Det er rigtigt, at der er forskel mellem interventionspriserne for oksekød i Danmark og i Tyskland. Baggrunden herfor er, at interventionspriserne for de enkelte kategorier af kvæg fastsættes på basis af de konstaterede markedspriser i medlemslandene. Da markedspriserne i Tyskland normalt ligger over markedspriserne her i landet, medfører dette, at også interventionspriserne fastsættes på et højere niveau. En del af forklaringen herpå er dog også, at man i Tyskland intervenserer oksekød af en bedre kvalitet end i Danmark, hvorfor en umiddelbar sammenligning mellem interventionspriserne i Tyskland og Danmark ikke kan foretages.